

Sygn. akt II K 247/16

PR Ds 558.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 08 grudnia 2016 roku.

Sąd Rejonowy w Nidzicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Krzysztof Bieńkowski

Protokolant – sekr.sąd.Milena Romańska

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Nidzicy Dariusza Paczkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 02.12.2016r. i 08.12.2016r. sprawy:

A. K. (1), s. J. i I., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 stycznia 2016r. ok. godz. 08:00 w rejonie kompleksu leśnego pomiędzy miejscowościami Z. i J., gm. J., woj. (...) - (...) poprzez uderzenie pałąk teleskopową w twarz spowodował obrażenia ciała małoletniego A. B. (1) w postaci stłuczenia okolicy jarzmowej lewej i zausznej lewej z widocznym podbiegnięciem krwawym, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organizmu wymienionego na okres poniżej 7 dni

tj. o czyn określony w art. 157 § 2 kk

ORZEKA :

I. oskarżonego **A. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 157§2 kk skazuje go i wymierza karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokości stawki dziennej na kwotę 50,00(pięćdziesięciu) zł;

II. na podstawie art.41a§1 kk w zw. z art.39 pkt 2b k.k. i art.43§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonego A. B. (1) na odległość mniejszą niż 10 (dziesięć) metrów na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art.3 ust.1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49 poz.223 z późn.zm) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym opłatę w kwocie 500(pięciuset) złotych;

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

N. (...)

Sygn.akt II K 247/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił , co następuje :

Małoletni A. B. (1) , ur. (...), jest synem M. Ż. (1), która na początku 2016r. pozostawała w związku partnerskim z oskarżonym A. K. (1).

W dniu 19 stycznia 2016r. małoletni wraz z matką i oskarżonym przyjechali do miejscowości Z., gdzie oskarżony prowadzi sklep spożywczy.

W trakcie pobytu wymienionych w tej miejscowości oskarżony polecił A. B. przyniesienie rzeczy z samochodu, jednak pokrzywdzony niedokładnie wykonał to zadanie, co wywołało pretensje ze strony oskarżonego i matki.

Pokrzywdzony na powyższe zareagował agresywnie i wulgarnie, odepchnął matkę i opuścił budynek.

Po jakimś czasie oskarżony stwierdził, że zawiezie małoletniego do szkoły.

A. B. (1) wsiadł do samochodu oskarżonego i obaj pojechali w kierunku miejscowości J., gdzie mieści się gimnazjum do którego uczęszcza A. B. (1).

W okolicy położonego po drodze kompleksu leśnego oskarżony zatrzymał samochód i nakazał pokrzywdzonemu opuszczenie pojazdu.

Następnie oskarżony przy użyciu pałki teleskopowej uderzył pokrzywdzonego w okolice twarzy powodując obrażenia ciała w postaci stłuczenia okolicy jarzmowej lewej i zausznej lewej z widocznym podbiegnięciem krwawym.

Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni.

(dow : kserokopia skróconego aktu urodzenia k.47, zezn.małoletn.A. B. (1) k.49-50, nagranie z przesłuchania k.88, opinia sądowo-psychologiczna k.62-65 , dokumentacja medyczna k.9,18-19, opinia lekarska k.72, zezn.śwd.M. Ż. (1) k.58v-59, k.117 – częściowo)

Gdy oskarżony odwiózł następnie małoletniego do szkoły, A. B. (1) nie poszedł na zajęcia ale udał się do dziadków (rodziców matki) zamieszkujących w J. i tam opowiedział o zdarzeniu.

Następnie wrócił do szkoły i udał się do dyrektorki, która wezwała pogotowie, została również zawiadomiona Policja.

(dow : zezn.śwd.Ł. Ł. (1) k.13v, k.117v-118, zezn.śwd.A. W. (1) k.22v, k.118, zezn.śwd.G. O. (1) k.31v, k.118v-119, zezn.śwd.B. Z. k.73v, k.119, zezn.śwd.W. T. k.26, k.119v, zezn.śwd.A. D. (1) k.38, k.119v, zezn.śwd.H. B. (1) k.7v-8 , k.120)

A. K. (1) w toku przesłuchania w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Potwierdził , że zawiózł A. B. do szkoły i wraz z nim udał się do szatni. Jak stwierdził było to spowodowane tym , że małoletni „był nadąsany” i wyglądało , że ma inne plany niż pójście do szkoły”.

Ponadto podejrzany w szerokim zakresie opisał konflikt pomiędzy M. Ż. (1) a H. B. (1) na tle opieki nad małoletnim i wskazał , że to postawa H. B. wpływa na problemy wychowawcze z A. B..

Ponadto wskazał , że to H. B. (1) bezpodstawnie pomawia go o pobicie pokrzywdzonego.

(wyjaśn.osk.A. K. k.85)

Na rozprawie oskarżony odmówił składania wyjaśnień i potwierdził wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego.

(k.116v)

Sąd Rejonowy zważył , co następuje :

Wyjaśnienia oskarżonego ocenić należy jako całkowicie niewiarygodne.

Wersja lansowana przez A. K. stoi w sprzeczności z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, co nakazuje uznać wyjaśnienia oskarżonego za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Jakkolwiek na podstawie analizy zeznań H. B. (1) i w oparciu o bezpośredni kontakt z tym źródłem dowodowym Sąd częściowo podziela ocenę odnośnie braku obiektywizmu wymienionej w odniesieniu do małoletniego i wyolbrzymianiu rzeczywistych i domniemych zagrożeń oraz ewidentnych uprzedzeń wobec oskarżonego i byłej synowej , jednak powyższe nie wpływa w żadnym stopniu na kwestię odpowiedzialności prawnokarnej A. K..

Podkreślić bowiem należy, że Sąd rozpoznaje sprawę w granicach skargi uprawnionego oskarżyciela, a przewod sądowy nie podważał trafności decyzji Prokuratora o ograniczeniu niniejszego postępowania do zdarzenia 19.11.2016r. (k.1-2).

Zgromadzone w tym zakresie dowody w ocenie Sądu pozwalają przypisać oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu.

W pierwszej kolejności wskazać należy na relację samego pokrzywdzonego. Małoletni w toku przesłuchania w charakterze świadka szczegółowo opisał przebieg zdarzenia, opisując specyficzne i niepowtarzalne szczegóły.

Trzeba mieć oczywiście na uwadze możliwość, że małoletni celowo przedstawia własne zachowania w korzystnym świetle, zwłaszcza w odniesieniu do wydarzeń rozgrywających się w sklepie oskarżonego, na co wskazuje relacja matki pokrzywdzonego.

Ponadto taka właśnie geneza zdarzenia (impulsywna i wulgarna reakcja małoletniego na kierowane pod jego adresem uwagi) wydaje się najbardziej logiczną wersją wydarzeń , wyjaśniającą późniejsze zachowanie oskarżonego.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że taka „samo wybielająca” relacja pokrzywdzonego jest zupełnie naturalna i nie wpływa to na (...) w zakresie istotnym z punktu widzenia zarzutu aktu oskarżenia.

Podkreślić należy, że zgodnie z opinią biegłego psychologa małoletni ma prawidłowo rozwinięte funkcje poznawcze, a jego relacja procesowa nie nosi elementów fantazjowania, konfabulacji czy treści zasugerowanych.

Biegła w swojej opinii wskazała na logikę wypowiedzi badanego, występowanie łańcuchów przyczynowo – skutkowych i zauważyła , że zachowania obserwowane w trakcie opisywania zdarzeń wskazują na osobiste doświadczenia małoletniego.

(dow : zezn.śwd.A. B. (1) k.49-50, opinia sądowo-psychologiczna k.62-65)

W ocenie Sądu omawiana opinia w pełni zasługuje na walor wiarygodności.

Biegła przeanalizował dostępny materiał badawczy , miała bezpośredni kontakt z małoletnim uczestnicząc w przesłuchaniu, a następnie sformułowała spójne i logiczne wnioski.

Brak jest podstaw , aby opinię powyższą kwestionować.

Powyższe nie oznacza, rzecz jasna , że małoletni nie jest zdolny do kłamstwa, jednak w ocenie Sądu inne dowody potwierdzają jego relację.

Z zeznań A. W. (1) wynika, że małoletni opowiedział mu o przebiegu zdarzenia, posiadał także widoczne obrażenia na twarzy.

Ponadto, co charakterystyczne wymieniony świadek wskazywał na opory A. B. przed zrelacjonowaniem zdarzenia i ujawnionymi następnie przyczynami tych oporów, co koresponduje z opisem małoletniego.

(dow : zezn.śwd.A. W. (1) k.22v, k.118)

Opisana relacja współgra z zeznaniami Dyrektora szkoły – G. O. (1), która wskazała na widoczne obrażenia twarzy i opisała zbieżną z zeznaniami pokrzywdzonego i A. W. relację małoletniego.

(dow : zezn.śwd.G. O. (1) k.31v, k.118v-119)

Ślady obrażeń na twarzy małoletniego potwierdzają również świadkowie Ł. Ł. (1), B. Z., A. D. (1).

Wskazać przy tym należy, że akcentowane przez świadka Ł. „zmiennie wersje” nie świadczą wcale o niewiarygodności małoletniego.

Mogło to wynikać z naturalnej obawy, zdenerwowania w kontakcie młodego człowieka z przedstawicielem organów ścigania i w ocenie Sądu nie może rzutować na ocenę wiarygodności procesowej relacji pokrzywdzonego.

Stwierdzić należy, że świadkowie G. O. i A. D. zgodnie relacjonują wypowiedzi pokrzywdzonego odnośnie użytego przez oskarżonego narzędzia.

(dow : zezn.śwd.Ł. Ł. (1) k.13v, k.117v-118, , zezn.śwd.B. Z. k.73v, k.119, zezn.śwd.A. D. (1) k.38)

Nie budzą natomiast wątpliwości w świetle tak dokumentacji lekarskiej jak i opinii biegłego chirurga charakter i skutki stwierdzonych u pokrzywdzonego obrażeń.

Zgodnie z opinią biegłego A. B. (1) doznał stłuczenia okolicy jarzmowej lewej i zausznej lewej z widocznym podbiegnięciem krwawym, które to obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni i zdaniem biegłego mogły powstać na wskutek uderzenia uszkodzonego w okolicznościach przez niego podawanych.

(dow : dokumentacja medyczna k.9,18-19, opinia lekarska k.72)

W ocenie Sądu omawiana opinia zasługuje na przyznanie jej waloru wiarygodności. Biegły posiadający wysoki poziom wiedzy fachowej i rozległą praktykę lekarską przeanalizował dostępną dokumentację i sformułował logiczne wnioski.

Wykluczyć natomiast należy możliwość powstania opisanych wyżej obrażeń w trakcie kłótni i przepychanki małoletniego z matką, jak to podaje sama M. Ż. (1).

W ocenie Sądu zeznania tego świadka są stronnicze, zmierzają do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej, zaś jej wnioski są nielogiczne i niespójne.

Wymieniona opisuje fakt „pociągnięcia za ucho” małoletniego co jej zdaniem wyjaśnia powstanie obrażeń. Tymczasem ślady urazu u A. B. zlokalizowane były w okolicy zausznej, natomiast ślad na policzku miał kształt okrągły (vide : wskazane wyżej zeznania świadków) , co odpowiada opisywanemu przez pokrzywdzonego uderzeniu pałą (końcem takowej), natomiast w żadnym razie nie koresponduje z obrażeniami mogącymi powstać w okolicznościach opisywanych przez matkę małoletniego.

Wyraźnie przy tym rysuje się rozbieżność pomiędzy opisywanymi pierwotnie przez M. Ż. okolicznościami zajścia i obrażeniami (k.59), które miała stwierdzić dopiero w (...) w J. po posiedzeniu Sądu Rodzinnego, a relacją M. Ż. na rozprawie gdzie podała szereg innych okoliczności – szarpanie za ucho i obrażenia stwierdzone jeszcze przed odwiezieniem pokrzywdzonego do szkoły (k.117).

Biorąc pod uwagę treść pierwszej relacji , próba przekonywania , że chodzi o te same obrażenia (k.117v) jest niewiarygodna i nielogiczna.

W konsekwencji w ocenie Sądu jedynie opisywana przez wymienionego świadka geneza zdarzenia i gwałtowna reakcja małoletniego na pretensje odnośnie sposobu wykonania polecenia mogą zostać uznane za wiarygodną część zeznań i tylko w tym zakresie Sąd dał im wiarę.

(zezn.śwd.M. Ż. (1) k.58v-59, k.117 – częściowo)

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy potwierdza wersję wydarzeń przedstawioną przez pokrzywdzonego i w świetle tych dowodów fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

Nie przekreśla takiej oceny okoliczność, że wskutek trudnych do wytłumaczenia zaniechań organów ścigania nie dokonano żadnych czynności w kierunku odnalezienia i zabezpieczenia procesowego narzędzia jakim posłużył się oskarżony.

Wskazać jednak należy na konsekwentny i spójny opis tego przedmiotu przedstawiony przez pokrzywdzonego, korespondujący z lokalizacją i charakterem obrażeń opisanych przez świadków i potwierdzonych w dokumentacji lekarskiej oraz opinii biegłego, co w ocenie Sądu pozwala na przyjęcie , że oskarżony takiego narzędzia użył.

Biorąc pod uwagę , że oskarżony jest osobą dorosłą , znającą obowiązujące normy prawne i konsekwencje ich nieprzestrzegania, a czyn mu zarzucany ma charakter prosty ze społecznego punktu widzenia, uznać należy , że można i należy przypisać mu winę.

W zakresie kwalifikacji prawnej Sąd zważył , co następuje :

Nie ulega wątpliwości w świetle opisanych wyżej dowodów , że oskarżony uderzając pokrzywdzonego i powodując stwierdzone wyżej skutki wyczerpał znamiona przestępstwa z art.157§2 k.k.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających , w szczególności stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i stopień winy.

Określając wysokość kary Sąd uwzględnił również cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do sprawcy , a ponadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze sposób działania oskarżonego , który w sposób samowolny wystąpił w roli wymierzającego arbitralnie kary wychowawcze a dodatkową okolicznością obciążającą są bolesne i traumatyczne skutki zdarzenia dla pokrzywdzonego.

Niemniej jednak uwzględnić przy wymiarze kary należało również fakt , że obrażenia choć bolesne nie spowodowały poważniejszych skutków dla zdrowia poszkodowanego.

Ponadto zwrócić należy uwagę , że oskarżony nie był w przeszłości karany (k.89) i prowadzi stabilny i uregulowany tryb życia.

W ocenie Sądu wymierzona kara 100 stawek dziennych grzywny jest w pełni adekwatna do wagi popełnionego czynu , uwzględnia również cele indywidualno- i generalno- prewencyjne i nie może być uznana rażąco surową ani też rażąco łagodną, zaś wysokość jednej stawki (50zł) odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonego.

Orzeczony obowiązek w postaci zakazu zbliżania i kontaktowania z pokrzywdzonym winien zabezpieczyć bezpieczeństwo pokrzywdzonego i zapobiec nowym konfliktom w przyszłości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art.627 k.p.k. , albowiem Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

SSR Krzysztof Bieńkowski

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2.(...)

- (...)

3.(...)

0. (...)